

Minä kuolin vuonna 2007. Se oli aikoja se! Lordi oli voittanut euroviisut ja kahden vuoden takainen hellekesä oli tekemässä paluuta yhden sateisen sisarensa jälkeen. Elettiin toukokuuta, jonka mukanaan tuoma ylitsepursuava vihreys, valoisuus ja lämpö sai koko suomen taas vaihteeksi sekaisin. Minä olin yhdeksänvuotias ja innoissani siitä, etten mielestäni ollut enää pikkulapsi, kakkosluokka takana ja kaikki sen tuoma elämäkokemus hartioillani. Tämän kevään minä aioin viettää hiukset korkeilla saparoilla toivoen, että ne olisivat yhtä vaaleat kuin An Cafén kitaristilla, kuunnellen musiikkia ja opetellen japania vaikken kunnolla tiennytkään edes, mikä on hiragana. Hoin vain kaikille "watashi suki inari" ja puin shortseja verkkareiden kanssa päällekkäin. Olin hylännyt Tokio Hotelin fanitusajat ja repinyt seinältä jopa sen yhden rakkaan julisteenikin, sillä en jaksanut kuunnella kaikkia heidän uusia biisejään. Jääkiekon MM-kisat viritettiin näkyviin vaikka sitten mökin surkeasta antennitelkkarista, mutta minua eivät silloin pelaajat kiinnostaneet niinkään, vaan luokkani suositut pojat. Ne, jotka katselivat mielummin kutosluokkalaisten tyttöjen liehuvien hameiden perään, kuin minuun verkkarishortseineni. Minä olin aina halveksinut pissiksiä. Olin näin jälkeinpäin ajatellen hieman sekopäinen lapsi. Mutta ainakin oli hauskaa! Kaverit, joita minulla oli varsin vaihtelevasti, eivät ainakaan koskaan päässeet valittamaan tylsyydestä. Päähänpistoista ei ollut pulaa ja niihin oli joku aina lähdössä mukaan. Milloin sitten juostiin koulun rajojen ulkopuolella, kapinointiin epämääräisesti opettajia vastaan, leikittiin prinsessoja, peikkoja, aikuisia, keijuja ja laihdutettiin tai piirrettiin lolitamekkoja, tavallista arkea meillä ei ollut koskaan. Minä olin syntynyt rajattoman mielikuvituksen kanssa, eikä ollut vaikeaa saada koko joukkoa kakkosluokkalaisia uppoutumaan koiratarinoideni lumoavaan maailmaan. Olisin oikeasti voinut kirjoittaa vetävän tarinan vaikka tuoleista! Ahmin kirjoja kuin paraskin lukutoukka, vaikkakin samoja aina uudelleen ja uudelleen, joten opin hetkessä sujuvan kirjoitustyyliin. Minä olin villi ja pitelemätön sielu, joka halusi muuttaa maailmaa. Kun kävelin kotiin reippaan värinen reppu olallani ja Anna Abreun kappaleita päässä soiden, minä kuvittelin usein jonkun seurakseni juttelemaan. Mutta melko nuorena opin, että maailmani erosi ympärillä olijoistani aika tavalla. Oli muitakin dynaamisia kaksitoistavuotiaita, ja erään kanssa heistä minä en tullut toimeen. Hän oli pissis, vaikka olikin samanikäinen, ja minähän vihasin niitä. Hän sai poikien huomiota, sillä hän oli kai sitten kaunis tai jotain. Hän oli mahtavaa seuraa lapsena, mutta teininä, kuten me kolmoselle mennessä olimme, häntä ei voinut enää sietää. Samat sanat hän totesi minusta ja lisäsi vielä päätteeksi "pikku paskiainen", eikä siihen kauaa mennytkään, kun koko luokka vihasi minua. Olitpa miten luova tahansa, siitä ei niin vain puhu itseään vapaaksi kun jokaisen kuva sinusta on mustamaalattu. Erilaisuus kääntyi outoudeksi, huoleton pukeutuminen tyyliämyydeksi, koiratarinat lapsellisuudeksi. Enhän minä mitään psykologiaa siihen aikaan ollut lukenut, minulle oli totisinta totta se, kuinka helposti nuoren ihmisen ajatusmaailmat saa keikautettua päälaelleen. Yhtäkkiä minä olinkin yksin, ja muut saivat rauhassa inhota tätä luokan outolintua. Istuskelin vessassa välillä puolikin tuntia kerrallaan, enkä edes jaksanut aina itkeä, kun muuten välituntivalvojat olisivat tulleet kyselemään. Eivät he olleet niitä, jotka saivat kieltäviä vastauksia pyydetessä leikkeihin mukaan. Tämä aika, joka seurasi aurinkoista lapsuuttani, vaikutti äärimmäisen ankealta portilta aikuisuuteen. Pohdin iät ja ajat, että tätäkö tämä on, katsellen kaivaten laatikon pohjalle unohtuneita barbeja vailla enää minkäänlaista vetoa niihin. Samalla sain todeta, ettei koulukaan suju enää kokeisiin lukematta ja läksyt laiminlyöden. Ja arvatkaa, ymmärrettiinkö kotonakaan mitään. Sitten, kun mielikuvituskaverit ja japanilaiset bändit aikanaan karisivat pois, jäljelle jäänyt seura minulla oli tietokone. Internet alkoi siihen aikaan pikkuhiljaa tehdä kuuluisaa, räjähdysmäistä vallankumoustaan, mutta minulle se tarkoitti lähinnä lemmikkisivustoilla pyörimistä ja virtuaalieläinten hoitoa. Siinä tulin tutustuneeksi muihinkin

yksinäisiin, jotka olivat yhtä väärinymmärrettyjä kuin itsekin olin. Ihailin vanhempia tyttöjä, jotka valittivat kauniiden kuvakkeidensa takana masennustaan ja syömishäiriöitään. Kun sanoin aikuiselle, että olin masentunut, minulle naurettiin ja sanottiin, että olin vain tulossa murrosikään. Mutta en minä halunnut. Ei se itsemurha ollut, ei tämä niin dramaattiseksi mennyt. Minä nyt vain en jaksanut pahemmin katsella kadun molemmille puolille pyöräillessäni yli. Eivätkä kaikki ne ongelmat näkyneet ulospäin, joten ne olivat kaikkien mielestä liian varhaiset hautajaiset. Viaton, pikkuinen arkku ja syksyn viimeinen oikeasti lämmin, aurinkoinen päivä. Ei minua edes itkettänyt siellä, enkä tajunnut, miksi kaikki surivat niin kovin. Kun katselen teitä nyt, vuonna 2016, olen vain erittäin, erittäin hämmentynyt! Kuinka paljon teillä onkaan nykyään teknologiaa, miten jaksatte käydä töissä ja omistautua omalle elämällemme niin uskollisesti. Välillä mietin, miksi ette repäise ja leikkauta tukkaanne vaikka irokeesiksi, ettette olisi aina niin kaavoihin kangistuneita. Mutta kaipa se on teidän tapanne elää, teidän aikanne. Minä olisin ihan pihalla siellä teidän kanssanne, mutta täältä ikiomalta pilveltäni tuntuu ihan turvalliselta katsella. Se on tosi pehmoinen ja puhtaanvalkoinen. Ihanaa, että olette säilyttäneet valokuvaani vitriinissä, minua ainakin hymyilyttää lähinnä nuo saporot ja harva hammashymy. Miten saatoinkaan silloin kuvitella olevani niin aikuinen! Se, miten maailma muuttuu, on hurjaa katseltavaa, enkä tiedä miten te pysytte sen tahdissa. Pidän kuitenkin peukut pystyssä teidän kaikkien puolesta. Muistattehan nauttia elämästänne! P.S, älkää murehtiko myöskään Mustin puolesta, se on täällä minun kanssani. Se vain toivoo, että kohtelette uusia koirianne yhtä lämmöllä, kuin sitäkin aikanaan! :) :) :